

Celou cestu zněl Viri v hlavě Reeveův uhlazený hlas, který opakoval nabídku jako nějaké zaklínadlo: *svoboda za odpovědi, svoboda za odpovědi*. Teprve doma se jí podařilo vyhnat si ta slova z mysli.

Byl to požírač a požírači lžou. Ostatně i kdyby svou nabídku myslel vážně, nemusel o pohřešovaných dětech nic vědět. Dokonce ani nemusel vědět, kde se skrývá Pastor, bez ohledu na to, jestli stál za těmi únosy, nebo ne. Reeve možná nevěděl vůbec nic a chtěl jenom utéct. To Viri nemohla riskovat. A taky to *nebude* riskovat.

Přes veškeré odhodlání jí však v hlavě nepřestávaly vířit nejrůznější myšlenky. Doma nikdo nebyl – Sarielle patrně mířila na mimořádné zasedání rady a Wynter bezpochyby vyráběla zakázané lektvary. Viri by dala cokoli za nějaké rozptýlení, i kdyby měla posloužit kamarádce jako pokusný králík, ale slíbila Meeře, že bude doma, a přiměla se dodržet slovo. S odpočinkem to nicméně bylo obtížnější a po pozdní večeři – dala si grilovaný sýr, jehož chuť sotva vnímala – začala přecházet po obývacím pokoji sem a tam. Ani mírumilovný výhled na měsícem zalité jezero nezmírnil napětí, s nímž čekala na Sariellin návrat.

Trvalo to celou věčnost, ale konečně uslyšela, jak se otvírají dveře. Následoval známý klapot podpatků. Konzulka však nepřišla do obývacího pokoje – kroky se naopak vzdálily chodbou a další zvuk, který Viri rozeznala, bylo cvaknutí zavíraných dveří Sariellina pokoje.

Viri se zamračila. Její poručnici zpráva o pohřešovaných dětech jistě rozrušila víc, než předvídala. Napadlo ji, jestli by jí neměla přinést šálek Wynterina čaje na uvolnění, ale pak to zamítla. Sarielle vyjde z pokoje, až na to bude připravená, a ona hodlala respektovat její soukromí, i když to znamenalo, že jí teď nezbývalo nic jiného než se pokusit usnout.

Jak se dalo čekat, nepodařilo se jí to. Po několika hodinách, během nichž se převalovala na posteli z boku na bok, to vzdala a vstala, aby si došla pro teplé mléko, jež ji v dětství vždycky zklidnilo. Dveře Wynterina pokoje byly otevřené – na tom ostatně nebylo nic divného, protože Wynter často zůstávala v laboratoři dlouho do noci –, ale Viri s údivem spatřila, že totéž platí pro Sarielliny dveře. Ještě víc ji překvapilo, když našla svou poručnici, jak stojí potmě v obývacím pokoji a dívá se z okna. Oblohu teď zakrývaly mraky a na obzoru se schylovalo k bouři, jako kdyby se počasí dokonale vyladilo na Virinu náladu.

„Předpokládám, že taky nemůžeš spát,“ řekla Viri tiše a přistoupila o něco blíž.

Sarielle sebou netrhla – očividně o ní věděla. „Pochybuji, že se na tom něco změní, dokud se ty děti nenajdou.“

Viri se postavila vedle ní a obě se zadívaly na bouřková mračna. „Budou je hledat všichni dostupní lovci. Najdeme je. Je to naše práce.“

Otázkou bylo, jestli živé, ale ani jedna nevyšlovala své obavy nahlas.

„Přemýšlela jsi o tom, jak zvládneš udržovat pod kontrolou emoce, zvláště jestli za tím stojí Pastor?“ zeptala se Sarielle. Viri se polekaně nadechla a její poručnice pokračovala: „Vím, že chceš, aby zaplatil za to, co provedl tvým rodičům, ale při pátrání po něm už teď podstupuješ velké riziko.“ Přejela si dlaní po prsou přímo nad srdcem. „Už jsem přišla o jedno dítě. Neunesla bych, kdyby se něco stalo i tobě.“